

Aldwin van de Ven – Verdwijnen van kleur door Robbert Welagen

Het was Rudi Fuchs die me op mijn zeventiende duidelijk maakte - in een boek, welteverstaan, gekregen van een neef - dat er in de Europese schilderkunst een typografische tweedeling bestaat. Zuid-Europa betekent het grote gebaar en virtuositeit, Noord-Europa eert het kleine verhaal en heeft een droge, stroeve beeldtaal. Uiteraard chargeerde meneer Fuchs en wellicht herinner ik me zijn woorden niet op de letter nauwkeurig - veertien verstreken jaren hebben recht op hun traditionele 'ruis' - toch geloof ik dat de bewering (die heus niet van meneer Fuchs zelf is) nog steeds opgaat.

Het helpt ons bij het kijken naar het werk van Aldwin van de Ven. Zijn schilderijen, tekeningen en sculpturen zijn Noord-Europees te noemen. Grote gebaren en dramatiek ontbreken. Net als een virtuoze stijl en schreeuwerige kleuren. Het werk heeft iets stroefs en droogs en boven alles is het ingetogen. Een stille, tijdloze wereld wordt opgeroepen, in schemerig licht en vale kleuren.

Ik houd van vale kleuren. Niet alleen in schilderijen, ook in kleding en gebruiksartikelen, zoals een etui. Ik verbeeld me graag dat 'de vale kleur' is ontstaan omdat de zon er lang op heeft geschinen. Er is veel tijd verstreken - laten we zeggen veertien jaar - en de zon heeft de kleur weggenomen. Ik vind dat een mooie gedachte. Ik denk dat het met de dood te maken heeft. In ieder geval met vergankelijkheid. En het blijkt een metafoor te zijn. De mens wordt geboren als een kleurrijk wezen, waar het leven alle kleur uit zal wegnemen. Het is maar het beste hierin te berusten. Wat zal protest uithalen, behalve het uitputten van je kostbare energie? Je kleur zal erdoor nog sneller verschieten.

Als u het mij vraagt zijn de dood en eenzaamheid in het werk van Aldwin van de Ven nooit ver weg. Niet op de manier die ik zojuist schetste, juist op de tegenovergestelde manier (zonder aan kracht in te boeten): niet het vele zonlicht, maar een gebrek aan zonlicht beïnvloedt zijn kleurenpalet. Mist, regen en wolken - in elke kleur is een grijs tint verwerkt. Ook dat is Noord-Europa. Er hangt een sluier over met name de schilderijen. Het zou best eens kunnen dat deze sluier het eigenlijke onderwerp van zijn werk is. Als je de sluier oplicht, zou je geen scherp omliggende voorwerpen, mensen en dieren aantreffen. Als je de sluier optilt, zal er niets zijn.

Nadat ik dit had opgeschreven ben ik gaan lunchen (twee boterhammen; de ene met ham, rucola en tomaat, de andere met roomboter en suikerloze abrikozenjam, en een kopje zwarte thee) en terwijl ik terugliep naar mijn schrijfplek, vroeg ik me af: is het werk van Aldwin van de Ven wel zo somber? Is dat niet mijn projectie? We zien vogels, de aarde gezien vanaf de maan en een zelfportret als timmerman. Deze onderwerpen zijn eerder speels en lichtzinnig, laconiek grappig of op een poëtische wijze open voor eigen interpretatie. Maar somber? Ieder kan erin zien wat hij wil. Wat ik eerder opschreef, illustreert dit en zegt dan ook meer over mij dan over het werk.

Overigens, mijn eerste gedachte bij het werk van Aldwin van de Ven was: ik wil het hebben. Ik houd mezelf graag voor dat ik geen hebbelijke materialist ben, toch voelde ik de behoefte om een paar van zijn doeken bij mij thuis op te hangen. Waarom? Ik voelde verwantschap. De koele, verwaterde kleuren zijn de kleuren waarvan ik houd. Veel blauw, grijs, roze en lichtgroen. Toch is het werk niet koud, maar warm van karakter. Dat komt door de beeldtaal, die is helder kinderlijk en naar eenvoud strevend. En klungelig, op een charmante manier. Op een Jacques Tati-achtige manier. (In het bijzonder Monsieur Hulot - en dan komen we weer uit bij de zon - ik bedoel als hij op vakantie gaat.) Zoals Tati's werk op het eerste gezicht luchtig is, maar erachter gaat een sceptische en satirische blik op de mensheid schuil, zo is het ook met de lichtzinnigheid in dit werk. Het suggereert veel, zonder dat ik de vinger kan leggen op wat hier nu precies aan de hand is. Ondanks het dromerige karakter zijn de schilderijen toch concreet. Het lijkt alsof er een miniatuurwereld is nagebootst. Een hotelletje op een bergje of mensjes in een zwembad: het lijkt te behoren tot een verkleinde wereld waarin andere formaten gelden.

Toch, als ik weer naar het werk kijk en erover nadenk (nadenken is eigenlijk een te energieke bezigheid, ik bedoel meer zoiets als mijmeren) dan kom ik opnieuw uit bij het avontuur van de dood. Of iets in die richting, laat ik zeggen het avontuur van eenzaamheid. Ik kan het niet helpen. Mijn gedachten komen tot de conclusie dat, los van de uiteenlopende onderwerpen, er in deze werken een wereld wordt opgeroepen die bezig is te verdwijnen. We zien hier geen vorm van leven die gaaf en perfect is. Verre van. Eerder fragiel en kwetsbaar. Of anders verwoordt: zacht en leeg en poëtisch. Laat ik het daarop houden. Zacht en leeg en poëtisch.

Aldwin van de Ven – Disappearance of colour by Robbert Welagen

It was Rudi Fuchs who made it clear to me aged seventeen– in a book, that is to say, given to me by a cousin – that a typographic dichotomy exists within European painting. In Southern Europe this means grand gestures and virtuosity, Northern Europe reveres a small story and has a dry, stiff visual language. Mr Fuchs is naturally exaggerating and perhaps I don't remember his words exactly to the letter – fourteen elapsed years are entitled to their traditional 'noise' – yet I believe the claim (which is certainly not from Mr Fuchs himself) is still true.

It helps us when looking at the work of Aldwin van de Ven. His paintings, drawings and sculptures can be called Northern European. Large gestures and drama are absent. As are a virtuous style and blaring colours. The work has something rather stiff and dry and above all, it is subdued. Evocative of a silent, timeless world, in dusky light and faded colours.

I love faded colours. Not only in paintings, but also in clothing and commodities like a case for instance. I like to imagine that 'the faded colour' comes from the sun having shone on it for a long time. A lot of time has passed – let's say fourteen years – and the sun has taken the colour away. I find this a beautiful notion. I think it has to do with death. In any case with transience. And it turns out to be a metaphor. Man is born as a colourful being, from which life will take away all colour. It's best to simply accept this. What would protest achieve, apart from exhausting your valuable energy? Your colour will only fade faster because of it.

If you ask me, death and loneliness are never far away in Aldwin van de Ven's work. Not in the way that I have just sketched, precisely in the opposite way (without compromising strength): his colour palette is influenced not by the abundance of sunlight, but a lack of sunlight. Mist, rain and clouds – a grey tone is absorbed into every colour. This too is Northern Europe. A veil is hung, particularly across the paintings. It's quite possible that this veil is the actual subject matter of his work. If you light up the veil, you won't encounter sharply defined objects, people and animals. If you lift the veil, there will be nothing.

After I had written this down I went to have lunch (two sandwiches; one with ham, rocket and tomato, the other with butter and sugar-free apricot jam, and a cup of black tea) and while I was walking back to my writing space, I asked myself: is Aldwin van de Ven's work really that gloomy? Is that not my projection? We see birds, the earth as seen from the moon and a portrait of himself as a carpenter. Instead these subjects are playful and light-hearted, laconically funny or open to interpretation in a poetic way. But gloomy? Everyone's able to see in them what they want. What I wrote earlier, illustrates this and therefore also says more about me than about the work.

Moreover, my first thought about the work of Aldwin van de Ven was: I want it. I like to tell myself I'm not a greedy materialist, yet I still felt the need to hang a few of his canvases in my home. Why? I felt a connection. The cool, diluted colours are the colours that I love. Lots of blue, grey, pink and light green. And yet the work doesn't have a cold, but warm character. That's because of the visual language, which is

clearly child-like and strives for simplicity. And clumsy, in a charming way. In a Jacques Tati kind of way. (In particular Monsieur Hulot – and then we return to the sun –when he goes on holiday, I mean.) In the way that Tati's work is light at first sight, yet behind it lurks a skeptical and satirical view on humanity, so it is too with the frivolity in this work. It suggests plenty, without me being able to place my finger on what is actually going on here. Despite their dreamy character, the paintings are still concrete. It seems as though a miniature world has been copied. A little hotel on a hill or little people in a swimming pool: it seems to belong in a scaled down world where different sizes apply.

Nevertheless, when I look at the work again and think about it (thinking is actually a far too energetic activity, I mean something more along the lines of musing) I return again to the adventure of death. Or something in that direction, let's say the adventure of loneliness. I can't help it. My thoughts come to the conclusion that, apart from the diverse subjects, a world is evoked in these works which is in the process of disappearing. Here, we don't see a form of life that is intact and perfect. Far from it. Instead fragile and vulnerable. Or in other words: soft and empty and poetic. Let me leave it at that. Soft and empty and poetic.